

at gera það hugnaligt og gott hjá börnum og ungfólki.

Tá ið vit komu inn til Ísafjarðar.

Ísafjörður

so lítið sást. Nú komu vit at hugsa um hetta orindi í Grettis-kvæði:

»Hoyr tú Grettir, neyðar maður,
tað vil eg tær ráða,
far tú tær á Drangoy út,
ti har torir eingin váða.«

Inni í Skagafirði er Drangoy, har búðu Grettir sterki og bróðurin Illugi, og har vóru báðir dripnir.

12/8, kl. 7, lögdu vit at í Ísafirði, og tá vit hövdu drukkiið kaffi, fóru vit í land at hyggja at býnum.

Býurin Ísafjörður er í Skutulsfirði, sum er á vestara armi, ella rættari sunnara armi á Ísafjörðardjúpinum. Tað er besta havnin, eg havi sæð. Býurin er á einari slættari oyri. Har eru o. u. 3.000 fólk. Tað er ein sera dæmlið bygð við reinum væl hildnum götum og vökrum húsum. Har er fótóltsvellur mitt í bygðini, svimjingarhell og matmøðraskúli og ikki at gloyma spælipláss hjá smábörnum. Skúlin er stórur, og tað visir seg, at ísafjörðingar hava bæði haft ans fyrri og dugað væl

ar um morgunin, var eingin av okkum uppi, og meðan vit gingu

Ísafjörður

har á oyri, komu vit at tala um, hvønn veg vit vóru innkomin. Har var nógur tvídráttur um hetta, ti ikki kundi siggjast, meðan vit gingu har — okkunnug fólk — hvønn veg vit kundu vera komin inn. Tað var

ikki fyrr enn vit komu á endan á oyri, og vit vistu, at hon er á vestara armi á firðinum, at vit kundu ætla, hvønn veg vit vóru komin.

Av Ísafirði fóru vit til Suðuroyri í Sugandafirði, har var steggurin ikki meir enn 1/2 tíma, men vit vóru í landi og fingi at vita frá manni, sum vit hittu, at har eru um 400 fólk, og at føroysk skip fyrr vóru von at koma inn har.

Av Suðuroyri í Sugandafirði fóru vit kl. 13 til Flatoyri í Önundarfirði. Veðrið var av tí allarbesta, sólskin, og havið so deyðaslætt.

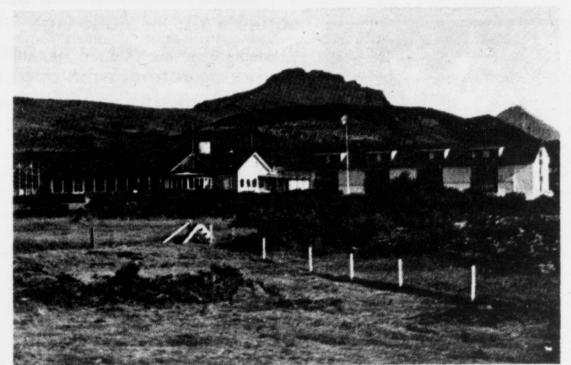
Sum allir føroyingar vita, ið koma til Íslands og kenna strendurnar har, eru tað brøtt fjell, skriður og skursl, sum sermerkja landið. Í einstøkum støð-

um er slætt lendi, men tað rætta slætta lendið fáa vit ikki at siggja, fyrr enn vit koma burtur frá strondini inn í landið, tá kunna vit siggja stórar viddir, sum vit ongan gruna hövdu um, tá vit bert sóu landið uttan av

havi. Tó at vit ikki vóru so ógvuliga víða inni í landinum, so fingi vit tó at siggja nakað av tí slætta Íslandi á ferð okkara á Snæfellsnesi og á ferðini frá Húsavík til Mývatn og Akureyrar, seinni fingi vit at siggja

siga frá teimum støðum, vit lögdu at og sigldu framvið, og ofta dugdu tey at siga eina søgu frá gamlari tíð í samband við ymisk pláss.

Á nesinum innan fyrri Bolungavík, uttarlaga á vesturarminum

Hotel Bifröst í Borgarfirði

tað á ferðini til Tingvalla, Gullfoss og Skálholt.

Vit komu til Flatoyrar kl. 14 og fóru í land. Har hitti eg mann, sum segði, at har eru 500 fólk, 13 fiskiskip eru har, men tey vóru øll burturstødd. Á Flatoyri búði Martin Tausen úr Vági og sonur hansara Tryggvi. Martin var ikki heima, hann var skipari á skipi, sum roynði við snellu. Maðurin, sum eg hitti, var verfaðir Trygva. Trygvi, sum er lærður kokkur, arbeiddi á hotel Bifröst í Borgarfirði.

Veðrið, sum vit higartil hövdu haft, hevði verið av tí besta, men á Flatoyri var tó tað besta veðrið á allari ferðini, brennandi sól og eitt lot av norði.

Av Flatoyri fóru vit kl. 14.45 til Tingoyri á Dýrafirði.

Av ferðafólkunum við »Esju« vóru tað fleiri, sum vistu væl at

á Ísafjörðardjúpinum, stendur viti. Oman fyrri vitan er fjall ella hegur hamari. Ein maður av ferðafólkunum við »Esju« segði fyrri mær, at tað fjallið ella hamarin eitur Turið. Tað er kallað eftir völvuni Turið Sundafylli, tað var hon, sum fyrst tók land við Bolugavík. Sonur hennara var Völu-Steinn, sum fróðir menn vilja vera við hevur yrkt Völuspá, frægasta norrøna kvæði, sum til er.

Tað var stuttligt at tosa við íslendingar um íslenska søgu og bókmentir, teir vistu nóg av síga frá, men vit vóru heldur ikki serir í bókmentum og søgu teirra og ofta helt eg, teir vóru heldur enn ikki bilsnir yvir, at vit vistu so nóg, ja, við hvørt segdu teir, at vit vistu meir, enn teir vistu.

Meira

TEIR NEVNDU HANN SVARTI

Johnsigurd Johannese
tyður
eftir
sir Arthur Conan Doyle

9. PARTUR

Eg skilti á andlitsbragði Hopkins, at tað hevði hann ikki. Men Holmes tóktist harimóti hava áhuga at hoyra meiri um Dawson og Neligan.

— Tygum siga bankafirmaið á vesturstrondini, segði hann. — Firmaið, sum fór á húsagang við einum undirskoti upp á millión-upphæddir, og sum gjørdi familjurnar Cornwallis sorar, eftir tær vórðu volaðar. Síðani hvarv Neligan, ikki satt?

— Júst so. — Neligan var faðir min.

Endiliga tóktist tað, sum vit vóru komin fram á nakað, ið kundi beina á leið. Men samstundis tóktist vera stórir munur millum henda bankasvikamannin og Peter Carey, skipara, sum varð dripin við einum av egnu skutlum sínum.

Vit lýddu forvitnir og við áhuga á frásøgn hins unga Neligans.

— Tað var faðir min, sum stóð á odda fyrri hesum firmi. Dawson hevði tikið seg úr starvi. Eg var tá bert 10 ára gamal. Men kortini nóg búgvín til tess at kenna svára skomm av framferð faðir mins.

Tað varð altíð sagt, at faðir

min framdi stuldur av virðis-skjølum og síðani hvarv.

Hetta er ikki beint. Hann helt, at hann, um stundir fóru at verða til tess, kundi rinda alt aftur. Hann fór við litlu yacht sinari til Noregs júst frammanundan boðini um, at hann skuldi setast í varhald komu.

Eg minnst tað seinasta kveldið, tá hann segði móðir farvæl.

Við hús lat hann liggja ein lista yvir tey virðisskjøl, hann tók við sær. Samstundis svór hann, at hann fór at koma aftur sum ein heiðurligur maður, og at hann fór at rinda aftur alla skuld. Men eingin hoyrði nakað frá honum.

Vit bæði, móðir og eg, ivaðust ikki eina løtu í, at hann saman við yachtini og virðisskjølunum var gingin burtur á havinum.

Men ein goður vinur okkara segði frá, júst meðan vit gjørdum okkum óhugnaligar tankar, at nøkur av virðisskjølunum, faðir hevði havt við sær, vóru komin til solu á børsinum í London.

Tit kunnu hugsa tykkum stóru undran okkara yvir hesa frásøgn.

Eg nýtti fleiri kanningarættil til tess at koma eftir, hvør ið

var tann upprunaligi solumaðurin. At enda fekk eg greiði á tí. Tað var Peter Carey, sum átti hesa smáttuna.

Sjálvandi spurdi eg meg fyrri um henda mannin. Eg fekk at vita, at hann var ánari av einum hvalaveiðiskipi, sum skuldi koma aftur nakað um somu tíð sum faðir min var farin til Noregs.

Heystið hetta árið royndist veðurríngt. Og ikki minst gjørdi hetta seg galdandi á sjónum. Tað kann ti hugsast, at yachtin, faðir min ferðaðist í, rak norður eftir móti skipinum hjá Peter Carey. Um hetta var tilvildin, hvat var so av faðir minum?

Um eg hevði fingið at vita frá Peter Carey, hvussu hesi virðisskjølini av nýggjum vóru komin á marknaðin, vildi hetta verið eitt prógv fyrri, at faðir ikki seldi skjølini.

Eg fór síðani á ferð til Sussexx fyrri at hitta Peter Carey. Men tað varð júst um sama mundið, at hann doyði.

Eg las aftaná í ymsum frágreiðingum um smáttu hansara, at hann hevði í henni gamlar logbókur, sum áður hövdu verið umboð á skipinum.

Framhald